

Hoofdstuk 1

Angstig keek hij achterom. Ruw duwde hij mannen en vrouwen opzij die zijn weg versperden zonder op hun verwensingen acht te slaan. De nauwe straat liep langzaam naar beneden en hij dacht een goede kans te hebben om uit de greep van zijn achtervolgers te blijven als hij het plein bereikte dat ongetwijfeld zoals iedere zaterdag bevolkt werd door honderden pelgrims. Hij hijgde en zweette van angst en inspanning. Voor de zoveelste keer voelde hij of het kokertje nog in zijn broekzak aanwezig was.

‘Kijk uit!’

Een man duwde hem ruw opzij. Hij struikelde en viel op zijn knie. Moeizaam en met een van pijn vertrokken gezicht stond hij op. Verder, verder. In de langzaam bewegende stroom van vooral mannen achter hem zag hij beweging die er op duidde dat zijn achtervolgers terrein op hem wonnen. Met de moed der wanhoop strompelde hij verder. Door de val had hij zijn knie bezeerd en het lopen ging nu nog langzamer door de bijna ondoordringbare mensenmassa. Maar hij was er bijna. Het plein doemde vóór hem op.

Het geluk was echter niet met hem. Op het moment dat hij het plein voor de Klaagmuur bereikte, werd zijn weg versperd door een man, die hij onmiddellijk herkende als een van degenen die het op hem hadden voorzien. De man, die tenminste een kop groter was, trachtte hem te pakken, maar hij ontweek zijn handen en probeerde weg te komen. Zijn knie protesteerde heftig. Zijn belager kwam snel naderbij. Ik ben verloren, flitste het door hem heen. De aanvaller was zeker van zijn overwinning. Hij greep de oude man bij zijn nek en trok hem naar zich toe terwijl hij zijn hand over de kleding van de heftig spartelende man liet glijden.

‘Wat gebeurt hier?’

Een Israëliische soldaat liet zijn geweer iets omhoog komen. De mensen om het drietal heen haastten zich uit de voeten.

‘Ik probeer terug te vinden wat deze dief zojuist uit een van mijn zakken heeft gehaald.’ Het klonk onverschillig, bijna vrolijk. ‘Het is al de derde keer in twee weken dat iemand me probeert iets afhandig te maken.’ De grote, grof gebouwde man grijnsde nu openlijk zonder zijn greep te laten verslappen.

De oude man wist nu zeker dat hij een verloren strijd vocht en huiverde bij de gedachte dat het kokertje in verkeerde handen zou vallen. Daarmee bedoelde hij iedereen. Dit moest hij ten koste van alles zien te vermijden. Hij gooide al zijn laatste krachten in de strijd om te proberen uit de ijzeren greep van zijn belager te komen. Tegelijkertijd pakte hij het zwarte kokertje uit zijn zak en liet het op de grond vallen. Hij wist dat het onmogelijk was zich te bevrijden, maar gebruikte de korte schermutseling met zijn belager om het kokertje een schop te geven. Tot zijn voldoening rolde het naar een

ondiepe goot die aan de zijkant van het plein liep en naast een leeg gedeukt cola blikje bleef liggen.

‘Wat heb je daarop te zeggen?’

De soldaat wist kennelijk niet goed wat hij moest doen. Nog voor hij was uitgesproken, kreeg hij hulp van een paar collega's. In een paar woorden legde hij de situatie uit.

De belager begon zich minder op zijn gemak te voelen. Er waren een paar andere mannen bij hem komen staan, met wie hij fluisterend overlegde. De oude man herkende hen onmiddellijk. Vooral de man met de bril deed hem rillen van afschuw.

‘Ik stel voor dat hij zijn zakken leeg maakt en als hij het filmrolletje in zijn bezit heeft en aan mijn vriend teruggeeft, ziet die van een aanklacht af,’ zei de man met de bril verzoenend.

‘Een filmrolletje?’

‘Ja.’ Hij hield de oude man nog steeds vast. ‘Misschien denkt hij dat er geld in het kokertje zit verstopt. Met zakkenrollers weet je het maar nooit.’

‘Maak je zakken leeg,’ sommeerde een van de soldaten die de leiding had genomen.

De pelgrims die het tafereel hadden gadeslagen, hadden hun interesse verloren en kwamen weer in beweging. De oude man had nog steeds geen woord gezegd. Hij probeerde het kokertje in de gaten te houden, maar nu de menigte zich weer in beweging zette, verloor hij het uit het oog. Langzaam maakte hij zijn zakken leeg, die nauwelijks meer dan een paar bankbiljetten en munten bevatten.

‘Hoe heet je?’ vroeg een van de soldaten ruw.

De oude man aarzelde. ‘Ik ben professor Yuri Vladishkin van de universiteit in Moskou.’ Het klonk met de nodige trots.

‘Wat doe je hier?’

‘Ik ben een toerist en mij van geen kwaad bewust. Ik denk dat deze man me voor een ander aanziet.’ Hij probeerde zich los te maken, maar zijn aanvaller hield hem nog steeds in een ijzeren greep.

‘Laat hem gaan,’ zei de soldaat. Een ogenblik aarzelde de man en keek de man met de bril vragend aan. De soldaat raakte geïrriteerd en bracht zijn wapen omhoog. ‘Ik zei, laat hem gaan.’

De professor voelde dat hij vrij was en maakte zich haastig uit de voeten. Schijnbaar doelloos liep hij naar de plaats waar hij het kokertje voor het laatst had gezien.

Het lege cola blikje lag nog op dezelfde plaats maar het zwarte voorwerp was verdwenen. Radeloos keek hij om zich heen. De mannen werden door de soldaten bezig gehouden, maar dat zou niet lang meer duren. Haastig en met kloppend hart maakte hij zich zo snel als zijn zere knie dat toeliet, uit de voeten. Hij twijfelde er geen moment aan of zijn belagers zouden proberen hem opnieuw in handen te krijgen. Gelukkig was het bijna donker en daarin lag zijn enige hoop. Wat hem echter nog veel meer zorgen baarde, was het verlies van het filmrolletje. Hij kon alleen maar hopen dat

degene, die het had opgeraapt, geen idee had welk een revolutie de foto's teweeg konden brengen.

‘Wat doen we nu?’

‘De professor weet dat we hem zoeken, maar misschien krijgen we hem toch nog in handen,’ zei de man met de bril.

‘Maar waar is het filmrolletje? Of denk je dat hij het niet bij zich had?’ De man die hem bij de ingang van het plein had opgewacht, keek de man met de bril vragend aan.

‘Ik denk dat hij het wel bij zich had, maar het tijdens de worsteling met jou heeft verloren of heeft weggegooid.’ De man met de bril keek zoekend om zich heen waarbij hij ervoor zorgde dat hij nooit recht in een van de bevelingscamera's van het plein keek, die aan de muur onopvallend waren opgehangen

‘Nee, dat denk ik niet. Ik heb vooral op zijn handen gelet en die waren altijd leeg.’

‘Misschien,’ zei de man met de bril nadenkend. ‘Misschien.’

Haastig liep de professor door de nauwe straten van het oude Jeruzalem. Hij dacht er niet aan om terug te gaan naar zijn hotelletje, dat zich niet ver buiten de oude stad bevond. Zijn belagers waren misschien op de hoogte van die plaats. Gelukkig had hij zijn paspoort en vliegticket al eerder in veiligheid gebracht en was de koffer met wat spaarzame kleding geen reden om naar zijn hotel terug te keren.

Het was al donker voor hij een eenvoudig huis bereikte dat ingeklemd was tussen twee veel grotere woningen. Hij liet een paar maal een ijzeren hengsel op de zware, houten deur vallen. Het duurde geruime tijd voordat deze op een kier werd geopend. Zonder verder af te wachten duwde hij de deur verder open, stapte haastig de slecht verlichtte hal binnen en duwde de deur haastig achter zich dicht.

‘Yuri!’

‘Moshe, ik heb je hulp nodig.’ De professor zweette en was dodelijk vermoeid.

‘Kom verder.’

De beide mannen liepen naar een kleine, Spartaans ingerichte woonkamer en met een zucht liet Vladishkin zich op de bank zakken. ‘Ik zet thee en breng wat te eten. Vertel me daarna wat er is gebeurd. Het lijkt wel of je een geest hebt ontmoet.’

‘Als dat alles was,’ mompelde de professor, maar zijn gastheer was al verdwenen. Het zou geruime tijd duren voordat hij met thee, olijven, kaas en brood terug zou zijn.

Wat een situatie, dacht de Russische professor. Als iemand hem een half jaar geleden had verteld dat hij zich zes maanden later in Jeruzalem zou bevinden en voor zijn leven moest vrezen, zou hij die persoon ongeloofig

hebben aangestaard. Als diezelfde persoon hem ook had verteld dat hij in het bezit zou komen van een geheim dat de rooms-katholieke kerk ernstig in verlegenheid kon brengen en zelfs een scheuring in de kerk kon veroorzaken, was hij waarschijnlijk hoofdschuddend weggelopen en had aan de vreemde voorspelling verder geen enkele aandacht besteed. Maar toch was het precies zo gegaan. Hij haalde onrustig adem en voelde hoe het klamme zweet op zijn voorhoofd stond. Wat nu, dacht hij met een hopeloos gevoel. Wat nu?

De problemen waarin hij verzeild was geraakt, berustten op puur toeval. Ruim een half jaar geleden was hij als een van de wereldwijd meest bekende archeologen betrokken geraakt bij een opgraving die hem naar de Dode Zee had gevoerd. De Israëliërs waren een project gestart dat de daling van het water in de Dode Zee tegen moest gaan. Tijdens die werkzaamheden waren zij op de resten van een oud gebouw gestoten. Aanvankelijk waren de werkzaamheden niet gestaakt, maar onder druk van enkele Europese en Israëlische archeologen had de Israëlische regering toegegeven en de wetenschappers drie maanden de tijd gegeven om hun onderzoekingen te verrichten. Vladishkin was als onafhankelijke en zeer geziene wetenschapper gevraagd om de opgravingen te leiden. Die waren echter op een teleurstelling uitgelopen. Er werd een oud klooster bloot gelegd met voor zover kon worden nagegaan de skeletten van 12 personen. Hoewel de archeologen hadden geprobeerd om de Israëlische autoriteiten te bewegen om de opgraving te sparen, hadden zij nul op het rekest gekregen.

Daarmee was zijn bemoeienis ten einde. Tijdens de opgravingen was hij bevriend geraakt met Moshe Yaresz, een Israëlische gepensioneerde agent van de Mossad die hij een keer in een cafeetje in Jeruzalem had ontmoet. De laatste dagen waren ze samen opgetrokken, maar niet vandaag. Het was de dag voordat hij naar Moskou terug vloog en hij wilde wat tijd besteden om souvenirs te kopen, waarvan de oude stad uitpilde. Die morgen liep hij zoals zo vaak al vroeg door de nauwe straten van het oude Jeruzalem. Hij was van de stad, de grootste smeltkroes van culturen ter wereld, gaan houden en bracht uren door met het snuffelen in allerlei winkeltjes, zich een weg zoekend door de prullaria die overal veel te duur als "origineel-van-wat-dan-ook" werden aangeprezen. Glimlachend wimpelde hij de vele charlatans af.

‘De Dode Zee rollen.’

Met een grijns op zijn gezicht draaide hij zich om. Hij had op die snikhete plek bijna drie maanden doorgebracht. De zogenaamde Dode Zee rollen waren in 1947 ontdekt. Bovendien zag de leren koker er allesbehalve ongeveer 2000 jaar oud uit.

‘De koker ziet er wat jonger uit,’ zei hij lachend tegen de ongeschoren Arabier, die hij wel kende. Hij had al een paar keer dingetjes van hem

gekocht. Yuri wilde de koker terug leggen, maar de hand van de winkelier hield hem tegen.

‘Maak de koker open en zie met eigen ogen dat ik niet lieg, professor.’

Verwonderd keek Vladishkin op en fronste zijn wenkbrauwen. Hij kon zich niet herinneren dat hij zich ooit als professor had voorgesteld, maar het was mogelijk dat hij zich dat had laten ontvallen en ook dat hij bij de opgravingen bij de Dode Zee betrokken was geweest. Misschien had de man daarom de Dode Zee rollen genoemd.

‘Nee, dank je.’ Openen van de koker betekende het eindeloos zeuren over de prijs en hij had geen zin om zijn spaarzame, zuurverdiende geld aan rommel uit te geven.

‘Slechts 400 shekel.’

Verbaasd keek de professor op. De prijs, meer dan 100 dollar, was buiten proporties en maakte hem tegelijkertijd nieuwsgierig. Hij aarzelde en bestudeerde de koker wat nauwkeuriger. Het maakte hem niet wijzer. Een leren koker met een ritssluiting die een dop vormde. Het was duidelijk dat de koker nog niet zo oud was. Voorzichtig opende hij de ritssluiting en tuurde er in. Er bevonden zich wat geelachtig uitziende, opgerolde papieren in de koker, maar verder kon hij niets onderscheiden. Hij duwde zijn duim en wijsvinger in de koker en probeerde een van de opgerolde papieren er uit te trekken, maar het papier brak af. De professor bestudeerde het afgebroken stukje nauwkeurig en wist direct dat hij niet met papier maar met papyrus te maken had.

Zijn hart begon sneller te kloppen. Natuurlijk waren het niet de Dode Zee rollen, maar misschien was het wel iets ouds. Het had iets in hem los gemaakt.

‘Goed, ik koop het alhoewel je prijs schandalig hoog is. Ik heb echter maar 200 shekel.’

De winkelier voelde zich duidelijk niet op zijn gemak. ‘Geef me dat en breng de rest later. Ga nu.’

Vladishkin begreep nu helemaal niets meer van de situatie. Hij haalde twee verfromfaaide biljetten uit zijn broekzak die haastig door de winkelier in zijn kleding werden opgeborgen zonder de biljetten uitvoerig op echtheid te controleren hetgeen normaal was. ‘Ga, ga nu,’ herhaalde de Arabier en duwde de professor zonder omhaal zijn winkel uit, die hij direct daarop sloot.

Verbaasd liep Vladishkin met de koker onder zijn arm geklemd, terug naar zijn hotelletje. Daar aangekomen probeerde hij om de papieren uit de koker te trekken, maar dat lukte niet. De professor, die nog steeds sceptisch was dat de inhoud van de koker ook maar de geringste waarde had, sneed de koker voorzichtig open. Er zat een velletje papier in dat zo te zien nog niet zo lang geleden in het Hebreeuws was geschreven en twee opgerolde vellen papyrus. Heel voorzichtig vouwde hij de vellen open. Ze waren in het

Aramees geschreven, een schrift dat hij niet machtig was. Hij pakte het velletje papier en begon te lezen.

Hoe vaak hij de tekst had gelezen, kon hij zich later niet herinneren. Minuten lang had hij voor zich uit gestaard. Vernietig alles. Vladishkin wist dat dat het enige verstandige was, het enige dat de revolutie van een cultuur kon voorkomen. Tegelijkertijd wist hij dat hij dat nooit zou doen. 'Misschien is het allemaal onzin, een slechte grap,' mompelde hij. Des te beter, ging het door hem heen. Maar stel dat dat niet zo was?

De schrijver was een geletterd persoon. Zijn schrift was verzorgd en kon zelfs elegant genoemd worden. Maar het verhaal was niet compleet. De tekst hield veel te plotseling op. Vladishkin pakte het mes en sneed de koker nu helemaal open. Hij vond wat hij zocht. Onderin de koker lag een zwart, plastic kokertje dat vastgeklemd zat tussen de rollen papyrus. Voorzichtig pakte hij het zwarte kokertje en haalde de dop er af. Even later lag er een geel kodak filmrolletje in de palm van zijn hand dat maximaal 12 foto's kon bevatten. Er was ook een papiertje op de buitenkant geplakt. "Het bewijs", las hij. Het handschrift kwam overeen met dat van de schrijver van de brief.

De professor was nu geheel in de greep van wat ervoor hem lag. Natuurlijk kon het nog steeds een flauwe grap zijn, maar misschien was het echt en als dat zo was, was uiterste voorzichtigheid geboden. Hij vroeg zich af hoe het in de winkel terecht was gekomen en waarom de winkelier het zo goedkoop had verkocht. Misschien was de man er zich niet van bewust wat er zich in de koker bevond of wilde hij er ten koste van alles vanaf. Vladishkin was ook een pragmatisch persoon. Hij moest terug naar de winkel en proberen te weten te komen waar de koker vandaan kwam. Terugkeren zou geen argwaan wekken omdat hij de man nog 200 shekel schuldig was en het was normaal dat hij de Arabier voor dat geld een paar vragen stelde. Hij voelde er echter niet veel voor om de brief en de twee rollen papyrus in zijn stoffige hotelkamer achter te laten. De professor nam een resoluut besluit. Hij borg de beide papyrusrollen weer op in de koker, hetgeen nu veel gemakkelijker ging omdat die was open gesneden, wikkelde er een rol breed plakband omheen en verpakte het in bruin papier nadat hij de koker aan hem had geadresseerd. In een opwelling schreef hij niet zijn adres op het papier, maar dat van de Staatsuniversiteit in Moskou waar hij doceerde. Hij wist dat de post behandelaar van de universiteit het in het magazijn op zou bergen tot hij zich meldde. Vladishkin pakte de koker, verliet het hotel en liep naar een klein postkantoor dat bijna alleen door toeristen werd gebruikt om vooral ansichtkaarten naar huis te sturen. Hij verzond de koker aangetekend en ontving daarvoor een bewijsje, dat hij in zijn riem opborg.

Het was al laat in de middag voordat hij zich op weg begaf naar de winkel waar hij zijn vreemde vondst had gekocht. Het kostte hem weinig moeite om het winkeltje terug te vinden. In een opwelling besloot hij er niet binnen

te gaan, maar aan de overkant thee te gaan drinken. Misschien was het beter om te zien of de winkelier nog meer leren kokers verkocht, dacht hij spottend. Nadat de mierzoete, sterke thee was gebracht, probeerde hij zo onverschillig mogelijk het winkeltje in de gaten te houden. Er gebeurde aanvankelijk niets dat er op wees dat de winkelier niet ter goede trouw was. Af en toe stapten er een paar toeristen de winkel binnen die al of niet wat kochten. Niemand kwam echter met een leren koker naar buiten of iets dat er op leek. De professor legde een paar muntstukken op het smoezelige tafeltje, waarvan de vliegen bezit hadden genomen en wilde het lokaal verlaten, toen zijn aandacht werd getrokken door drie mannen die het winkeltje naderden. Een van hen, die meer op een gorilla of bodybuilder leek, bleef buiten staan terwijl de beide anderen de winkel betraden. Vladishkin aarzelde. Twee van de drie mannen hadden een typische Oost-Europese uitstraling en konden gemakkelijk voor Russen doorgaan terwijl de kleinere man, die een bril zonder montuur droeg, duidelijk van West-Europese afkomst was. De professor ging weer zitten en bestelde een glas water terwijl de Arabische ober tevergeefs probeerde de vliegen te verjagen. De grootste van de beide mannen deed het gordijn van de deur dicht en draaide het bordje "Open" om. Voor iedereen die de winkel passeerde, leek het die nu gesloten was. Er was iets mis en hij dankte zijn God dat hij niet direct het winkeltje binnen was gegaan.

Het duurde niet lang of de beide mannen kwamen weer naar buiten. Zo te zien hadden ze niets gekocht. Het winkeltje bleef echter gesloten. De man met de bril voerde het woord en gaf de beide anderen kennelijk instructies. Vladishkin stond haastig op. Hij voelde zich niet op zijn gemak. Het had vast met de koker te maken en misschien had de winkelier hen verteld hoe hij er uitzag. Zo snel mogelijk hier vandaan, maar niet voordat de mannen verdwenen waren. Hij liep naar de plaats die als toilet diende en toen hij terugkwam, stonden de mannen niet meer voor het nog steeds gesloten winkeltje.

Weg, schoot het door hem heen, zo snel mogelijk terug naar het hotel, mijn spullen pakken en het land uit. Hij had een open ticket naar Moskou en het zou vast niet zo moeilijk zijn om een stoel te bemachtigen. Gelukkig had hij de koker al verstuurd en een filmrolletje meenemen zou geen enkele argwaan wekken. Haastig liep hij de nauwe straat omhoog naar de Jaffa poort die toegang tot de oude stad gaf. Hij slaakte een zucht van verlichting toen hij die vóór hem opdoemde, maar tot zijn schrik stonden de man met de bril en een van de beide gorilla's vlakbij de poort terwijl zij de voorbijgangers aandachtig opnamen. Vladishkin aarzelde en stopte terwijl hij naar de beide mannen staarde. Plotseling kruiste zijn blik met de grootste van de twee en een ogenblik keken ze naar elkaar. De man zei iets tegen de man met de bril, die nu ook in zijn richting staarde. De professor raakte in paniek, draaide zich om en liep zo snel mogelijk terug de oude stad in.

‘Sorry, het heeft wat langer geduurd, ik had geen kaas meer in huis,’ zei Yaresz.

Hij zette een dienblad met brood, kaas en een pot olijven op tafel en haastte zich terug naar het keukentje. Hij schonk voor hen beiden thee in, voegde er een ruime lepel honing aan toe en gaf Vladishkin zijn mok aan. ‘Wat is er aan de hand? Er is niets dat ik niet op kan lossen,’ liet hij er lachend op volgen.

De professor aarzelde. Hij was van plan geweest om zijn vriend alles te vertellen, maar was er niet zeker van dat dat verstandig was.

‘Ik werd door een paar mannen achtervolgd en heb geen idee waarom,’ loog hij. ‘Ik denk dat ze mij voor een ander aanzagen. Op het plein voor de Klaagmuur hadden ze me bijna te pakken, maar ik wist te ontkomen.’ Vladishkin zweeg. Hij wist niet goed wat hij daar aan toe moest voegen.

De Israëliër keek hem onderzoekend aan. Zijn ervaring zei hem dat zijn vriend het een en ander verzwegen, maar hij zei niets. ‘Zeker, een misverstand. Je deed er goed aan om naar hier te komen. Je kunt blijven zolang je wilt. Ik loop straks wel even mee naar je hotel.’ Yaresz had zo onbezorgd mogelijk gesproken.

De Rus verslikte zich in zijn thee en hoestte tot de tranen in zijn ogen stonden. ‘Ach nee,’ zei hij nadat hij zijn adem weer onder controle had. Hij keek op zijn horloge. ‘Ik moet nodig weg. Wil je me mijn ticket en paspoort geven?’ Yuri had de documenten bij Yaresz achter gelaten omdat er in het hotel geen safe was.

‘Natuurlijk.’ Yaresz liep naar de kast en haalde de documenten tevoorschijn. ‘Weet je zeker dat je geen hulp nodig hebt? Ik loop graag mee naar je hotel, geen enkel probleem,’ herhaalde hij zijn aanbod.

‘Nee, echt niet nodig.’ Vladishkin liep naar de deur en deed die op een kier open. ‘Niemand te zien,’ zei hij geforceerd vrolijk. ‘Ik kom morgen nog even goedendag zeggen voor ik vertrek.’

Nog voordat Yaresz kon antwoorden, was zijn vriend verdwenen. Vreemd, dacht de voormalige agent van de Mossad. Het brood en de olijven had hij niet aangeraakt terwijl hij normaal gesproken zich daar te goed aan deed. Bovendien was hij echt bang geweest toen hij zijn huis was binnen gevallen. Na een half uur besloot hij naar het hotelletje te gaan, waar zijn vriend logeerde. Yaresz trok zijn jas aan, pakte een paar zaken uit een la van zijn kast en liep langzaam naar de Jaffa poort. Bij het hotel aangekomen, stelde hij zich verdekt op. De kamer, die Vladishkin had gehuurd, was donker. De professor had al lang in het hotel moeten zijn.

Geduldig wachtte hij. Dat was voor hem geen probleem. Hij had meer geduld dan een kat. Zijn halve leven had uit wachten bestaan.

Zijn geduld werd beloond, maar anders dan hij had verwacht. Drie mannen naderden het hotel. Eén posteerde zich buiten het gebouw terwijl de beide anderen het hotelletje binnen gingen. Niet veel later deed iemand een zaklantaarn in de kamer van de professor aan. De persoon of de personen zochten iets want het licht bewoog zich systematisch door het

vertrek. Snel nam hij een besluit. Hij haalde een wat smoezelig uitziend honkbalpetje uit zijn zak, zette een bril op met een zwaar, donkerbruin, ouderwets montuur en normale glazen, sprenkelde wat goedkope cognac op zijn shirt en liep onvast het hotel binnen. De man die buiten op wacht stond, keek hem onderzoekend aan, maar hield hem niet tegen. Yaresz had de man onmiddellijk herkend als iemand die van oorsprong uit Rusland of uit een van de Oostblok staten kwam. Binnen aangekomen wachtte hij geduldig in de slecht verlichtte lobby van het hotel, waar slechts een van de drie lampen brandde, tot de hotel eigenaar tevoorschijn zou komen. Hij had goed gegokt. De eigenaar was waarschijnlijk met de twee mannen in de kamer van de professor. Na een paar minuten kwam hij met de beide mannen tevoorschijn waarvan de grootste een zaklantaarn in zijn hand hield. 'Wat nu?' hoorde hij de man met de lantaarn vragen. De ander, die er tenger uitzag, een spits gezicht had en een bril zonder montuur droeg, zei niets en haastte zich de deur uit.

'Wat zochten zij?'

De eigenaar keek hem geïrriteerd aan. 'Wie ben je en waarom wil je dat weten?'

Yaresz haalde zijn identiteitskaart te voorschijn, waarop het stempel van de Mossad duidelijk te zien was en hield het onder de neus van de hoteleigenaar. Hij was ervan overtuigd dat de man geen tijd had gehad de geldigheidsdatum op de kaart te lezen.

'Eh, dat hebben ze niet gezegd. Ik durfde geen 'nee' te zeggen.'

'Hebben ze iets gevonden?'

'Nee, volgens mij niet. Ik hoorde de grootste 'nichts' zeggen. Ik versta een beetje Duits.'

'Is de man die de kamer huurt, teruggekomen?' De Israëliër wist het antwoord al.

'Nee, moet ik een boodschap overbrengen?'

'Wat is het kamernummer?'

De eigenaar overhandigde hem zwijgend de sleutel. Yaresz liep naar de trap die naar de eerste en enige verdieping leidde. Hij opende de deur en liet zijn ogen aan het donker van de kamer wennen. Het zwakke schijnsel van een paar straatlantaarns maakte dat hij zijn weg in de kamer gemakkelijk kon vinden. De voormalige Mossad agent liep naar de enige kast in het vertrek, opende de lade, haalde een mini zaklantaarn uit zijn zak en deed die in de lade pas aan.

Na ruim een half uur wist hij genoeg. Vladishkin was op weg naar de luchthaven. Er lag niets van enige waarde in de kamer waarvoor de professor terug zou komen. De man met de bril, het brein van de groep, had het paspoort en andere documenten gezocht en het was hem zeker niet ontgaan dat die papieren niet in de kamer aanwezig waren hoewel Yaresz ervan overtuigd was dat zij daar in eerste instantie niet naar hadden gezocht. Maar wat dan wel, vroeg hij zich af, Zijn vriend had zich altijd volkomen normaal gedragen met uitzondering van vanavond toen hij zijn

huis was binnengestormd. Yaresz twijfelde er niet aan dat zijn verhaal over achtervolgers waar was, maar niet de reden die de professor had gegeven. Hij voelde dat zijn vriend loog, maar had verder niets gevraagd. Dat had alleen tot nog meer leugens geleid.

Hij gaf de sleutel terug aan de eigenaar en verliet zonder iets te zeggen het hotel. Snel liep hij naar zijn auto en reed in zijn oude, sputterende Volkswagen naar het internationale vliegveld Ben Gurion in Tel Aviv, waar hij pas twee uur later aankwam omdat de auto het halverwege op gaf en het lang duurde voor hij het oude beestje weer aan de praat had gekregen.